

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Helena Oniszczyk

przy udziale prokuratora Adama Naumczuka

po rozpoznaniu w dniach 16 lipca 2014 r. i 24 września 2014 r. sprawy:

1) **K. W.** s. A. i F. z domu P., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 14 lutego 2012 roku w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w B. w postępowaniu RSD 713/11 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego fałszywe zeznanie, że jego syn D. W. w dniu 30 września 2011 r. w godzinach wieczornych wyjechał do W. i z W. do domu wrócił pomiędzy godziną 23-cią 01 października 2011 r., a 06-stą rano 02 października 2011 r., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 01 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

2. w dniu 02 lipca 2012 roku w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed Sądem Rejonowym II Wydziałem Karnym w postępowaniu II K 113/12 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego fałszywe zeznanie w ten sposób, że podtrzymał swoje wcześniej złożone zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, w których podał, że jego syn D. W. w dniu 30 września 2011 r. w godzinach wieczornych wyjechał do W. i z W. do domu wrócił pomiędzy godziną 23-cią 01 października 2011 r., a 06-stą rano 02 października 2011 r., dodając przed Sądem, że jest tego pewien, podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 01 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

2) **M. K.** s. J. i A. z domu K., urodzonego (...) w B.,

3. w dniu 14 lutego 2012 roku w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w B. w postępowaniu RSD 713/11 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego fałszywe zeznanie, że w dniu 01 października 2011 r. w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągami z W. D. W., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 01 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

4. w dniu 02 lipca 2012 roku w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed Sądem Rejonowym II Wydziałem Karnym w postępowaniu II K 113/12 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego fałszywe zeznanie w ten sposób, że podtrzymał swoje wcześniej złożone zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, w których podał, że w dniu 01 października 2011 r. w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągiem z W. D. W., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 01 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

5. w dniu 14 maja 2013 roku w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed Sądem Rejonowym II Wydziałem Karnym w postępowaniu II K 65/13 dotyczącym uszkodzenia samochodu osobowego J. Ż. fałszywe zeznanie w ten sposób, że podtrzymał swoje wcześniej złożone zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, w których podał, że w dniu 01 października 2011 r. w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągiem z W. D. W., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 01 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. W. uniewinnia** od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. oskarżonego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na mocy art. 233 § 1 k.k. skazuje go za każdy z tych czynów, przyjmując zaś, że stanowią one ciąg przestępstw, na mocy art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

III. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszają** oskarżonemu M. K. na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

IV. w części związanej z uniewinnieniem kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

V. zasądza od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

II K 165/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w roku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. w dniu 14 lutego 2012 roku w B., przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w B., składał zeznania w charakterze świadka mające służyć jako dowód w postępowaniu RSD 713/11 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego. Przed przesłuchaniem został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Zeznał wówczas nieprawdę, a mianowicie, że w dniu 1 października 2011 r. w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągiem z W. D. W., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 1 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy.

W dniu 2 lipca 2012 roku w B. M. K. składał zeznania w charakterze świadka przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim II Wydziałem Karnym mające służyć jako dowód w sprawie II K 113/12 dotyczącej pobicia J. Ż. i

uszkodzenia jego samochodu osobowego. Został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. W trakcie przesłuchania zeznał nieprawdę w ten sposób, że podtrzymał swoje wcześniej złożone zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, w których podał, że w dniu 1 października 2011 r. w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągiem z W. D. W., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 1 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy.

W dniu 14 maja 2013 r. w B. M. K. składał zeznania w charakterze świadka przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim II Wydziałem Karnym mające służyć jako dowód w sprawie II K 65/13 dotyczącej uszkodzenia samochodu osobowego J. Ż.. Został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. W trakcie przesłuchania zeznał nieprawdę w ten sposób, że podtrzymał swoje wcześniej złożone zeznania z etapu postępowania przygotowawczego i podczas pierwszego rozpoznania sprawy o ten sam czyn, w których podał, że w dniu 1 października 2011 r. w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągiem z W. D. W., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 1 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 9 lipca 2012 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 113/12 D. W. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 1 października 2011 r. w B. przy ulicy (...), działając publicznie oraz z oczywiście błahego powodu i okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu J. Ż. w ten sposób, że zadawał mu ciosy pięściami oraz butelką po głowie, narażając go przy tym na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub innego uszkodzenia ciała na okres powyżej 7 dni i za to skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 4 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 65/13 D. W. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 1 października 2011 r. w B. przy ulicy (...), działając umyślnie, publicznie oraz bez powodu i okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dokonał uszkodzenia samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) poprzez wgniecenie lewego przedniego błotnika, powodując straty w wysokości 615 zł na szkodę J. Ż. i za to skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień oskarżonego M. K. (k. 125, 177 – 177v), zeznania świadków Z. W. (k. 191) oraz D. W. (k. 190v), a także odpisy wyroków (k. 13 – 14, 15, 101), odpisy protokołów rozpraw (k. 2 – 11, 92 – 98), kopie protokołów przesłuchań (k. 52 – 53, 54 – 55), a także odpisy materiałów zgromadzonych w sprawie II K 113/12 (k. 16 – 27, 37 – 42, 47 – 51, 60 – 89).

K. W. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 14 lutego 2012 r. w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w B. w postępowaniu RSD 713/11 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego fałszywe zeznanie, że jego syn D. W. w dniu 30 września 2011 r. w godzinach wieczornych wyjechał do W. i z W. do domu wrócił pomiędzy godziną 23-cią 1 października 2011 r., a 6-stą rano 2 października 2011 r., podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 1 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B. (...), gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.,

2. w dniu 2 lipca 2012 r. w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył przed Sądem Rejonowym II Wydziałem Karnym w postępowaniu II K 113/12 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego fałszywe zeznanie w ten sposób, że podtrzymał swoje wcześniej złożone zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, w których podał, że jego syn D. W. w dniu 30 września 2011 r. w godzinach

wieczornych wyjechał do W. i z W. do domu wrócił pomiędzy godziną 23-cią 1 października 2011 r., a 6-stą rano 2 października 2011 r., dodając przed Sądem, że jest tego pewien, podczas gdy w rzeczywistości D. W. w dniu 1 października 2011 r. już od godzin południowych przebywał w B., gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) dokonał pobicia J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy, tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że to co zeznawał na Policji i przed Sądem było prawdą gdyż wówczas nie podał żadnej konkretnej daty co do tego zajścia. Dodał, że rzeczywiście zabierał wtedy z koncertu D. W. i Z. W.. Oskarżonemu wydawało się, że D. chciał wykorzystać tą sytuację i zrobić sobie z tego alibi, chciał się M. K. wyręczyć (k. 125). Na rozprawie głównej nadal nie przyznawał się do winy. Wskazał, że jazda z D. W. i Z. W. do S. miała rzeczywiście miejsce ale pomylił mu się ich przyjazd z ich odwiezieniem. Początkowo planowano, że oskarżony zarówno ich zawiezie do S. oraz ich stamtąd odbierze. W rzeczywistości miało miejsce tylko zawiezenie do tej miejscowości na pociąg. Z S. D. W. nie odbierał. M. K. podał, że nie chciał ani nikomu pomóc zeznając fałszywe ani utrudniać dochodzenia. Obecnie jest mu z tego powodu przykro. Dodał, że wynikało to z jego problemów z dysleksją, która powoduje u oskarżonego między innymi mieszanie się faktów, godzin, dni, miesięcy. M. K. nie podtrzymał swoich wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym gdyż faktycznie nie zabierał w/w znajomych tej nocy z S. (k. 177 – 177v).

K. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że zeznając wówczas podawał jedynie, o której godzinie jego syn D. W. wrócił do domu, a nie wiedział o której godzinie wrócił on tego dnia do B.. Oskarżony dodał, że jego syn pojechał wtedy do W. na koncert. Nie znał jednak szczegółów tej podróży (k. 108, 176v – 177).

Sąd zważył, co następuje:

W odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu M. K..

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego M. K. zarzucanych mu czynów nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w sprawie jest, że M. K.:

- a) w dniu 14 lutego 2012 r. w B. składał przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w B. zeznania jako świadek w postępowaniu RSD 713/11 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego,
- b) w dniu 2 lipca 2012 r. w B. składał przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim II Wydziałem Karnym zeznania jako świadek w postępowaniu II K 113/12 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego,
- c) w dniu 14 maja 2013 r. w B. składał przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim II Wydziałem Karnym zeznania jako świadek w postępowaniu II K 65/13 dotyczącym uszkodzenia samochodu osobowego J. Ż..

Przed każdym z wyżej wymienionych przesłuchań został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. W każdym z wyżej wymienionych przypadków M. K. zeznał, że w dniu 1 października 2011 r., w porze nocnej jeździł swoim samochodem do S. skąd zabrał wracającego pociągiem z W. D. W..

Powyższe jednoznacznie wynika z odpisów protokołów rozpraw (k. 6 – 11, 96 - 98) oraz kopii protokołu przesłuchania (k. 54 – 55v).

Zdaniem Sądu okolicznością nie mogącą budzić jakichkolwiek wątpliwości jest to, że w dniu 1 października 2011 r. D. W. już od godzin południowych aż do godzin wieczornych w dniu 2 października 2011 r. cały czas przebywał w B., gdzie w dniu 1 października 2011 r. około godziny 21.50 na ulicy (...) w B. w rejonie sklepu (...) brał udział w pobiciu J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy. Powyższe wynika jednoznacznie z zeznań D. W. (k. 190v) oraz Z. W. (k. 191), a także z odpisów materiałów zgromadzonych w toku spraw o sygnaturach akt II K 113/12 i II K 65/13 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim. Wykaz połączeń telefonicznych dotyczących numeru należącego wówczas do D. W. jednoznacznie przesądza o bytności tego mężczyzny we wskazanym okresie w B. (k. 61 – 67v).

W tym miejscu wskazać należy, że D. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 9 lipca 2012 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 113/12 został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 1 października 2011 r. w B. przy ulicy (...), działając publicznie oraz z oczywiste błałego powodu i okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu J. Ż. w ten sposób, że zadawał mu ciosy pięściami oraz butelką po głowie, narażając go przy tym na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub innego uszkodzenia ciała na okres powyżej 7 dni i za to skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata (k. 13 – 15v).

Ponadto prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 4 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 65/13 D. W. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 1 października 2011 r. w B. przy ulicy (...), działając umyślnie, publicznie oraz bez powodu i okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dokonał uszkodzenia samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) poprzez wgniecenie lewego przedniego błotnika, powodując straty w wysokości 615 zł na szkodę J. Ż. i za to skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata (k. 101).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania oraz dowody Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego M. K. złożone w toku postępowania przygotowawczego są niewiarygodne i stanowiły przyjętą przez niego na tamtym etapie postępowania linię obrony. Jego ówczesnym twierdzeniem przeczą bowiem jednoznacznie omówione wyżej dowody. Jakkolwiek oskarżony na rozprawie głównej nadal nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, to jednak w treści swoich wyjaśnień jednoznacznie przyznał, że nieprawdziwe były jego zeznania złożone w sprawie prowadzonej przeciwko D. W., z których wynikało, iż M. K. w nocy 1 października 2011 r. odebrał w/w mężczyznę z S. i przywiózł go do B.. Oskarżony wyjaśnił bowiem, że w rzeczywistości jedynie zawoził wówczas D. W. do S. ale już go stamtąd w nocy nie odbierał. Tym samym oskarżony ostatecznie, jakkolwiek nie wprost, ale przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. I w tym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. K. gdyż były one zbieżne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że M. K. dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Jak wykazano wyżej, przed każdym z trzech przesłuchań, tj. w dniach 14 lutego 2012 r., 2 lipca 2012 r. i 14 maja 2013 r., w trakcie których M. K. składał zeznania w charakterze świadka mające służyć jako dowód w postępowaniu przygotowawczym RSD 713/11 i przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim w sprawach o sygnaturach akt II K 113/12 oraz II K 65/13 dotyczących pobicia J. Ż. oraz uszkodzenia jego samochodu osobowego, został on prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Z poczynionych przez Sąd rozważań wynika również jednoznacznie, że M. K. zeznał wówczas nieprawdę (treść tych zeznań przytoczona została we wstępnej części rozważań). Zachowaniami swoimi wyczerpał więc, za każdym razem, ustawowe znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.

Biorąc pod uwagę fakt, że przestępstwa, których dopuścił się M. K. popełnione zostały w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, należało przyjąć, iż stanowią one ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k., co skutkowało wymierzeniem za nie jednej kary.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia oskarżonego. Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie to, że M. K. był wcześniej karany sędownie (k. 130).

Niewątpliwie występki, których dopuścił się M. K. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zamachu na prawidłowe funkcjonowanie polskiego wymiaru sprawiedliwości. Zupełnie nie przejął się uprzedzeniem o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Zrobił to z zupełnie błędnego i zasługującego na potępienie powodu, tj. by pomóc koledze w uniknięciu odpowiedzialności karnej. Ponadto mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynów, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwa.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku jest w pełni adekwatna do w/w czynników i spełni stawiane jej cele.

Biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, fakt, że aktualnie prowadzi on dość ustabilizowany tryb życia oraz że jest osobą młodą, Sąd doszedł do przekonania, że można wobec niego postawić pozytywną prognozę kryminologiczną, że nie popełni w przyszłości przestępstwa. W związku z tym zasługuje na danie mu szansy i zastosowanie wobec niego instytucji probacji w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności. Jakkolwiek M. K. przed popełnieniem przedmiotowych czynów był już karany sędownie, to jednak za przestępstwa skierowane przeciwko innym dobrom chronionym prawem. Dlatego też Sąd uznał, że poprzednia karalność oskarżonego nie przekreśla możliwości dania mu jeszcze raz szansy na wykazanie, iż będzie przestrzegał porządku prawnego. Wskazać również należy, że zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k., sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności powinno być ostatecznością. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia byłaby jedynie represją w stosunku do oskarżonego i nie spełniłaby swoich celów. Nie jest on osobą na tyle zdemoralizowaną, by konieczne było umieszczenie go w zakładzie karnym. Okres próby wynoszący 4 lata jest zdaniem Sądu konieczny do dyscyplinującego oddziaływania wobec oskarżonego i wykazania, że zasłużył na daną mu szansę.

O kosztach postępowania w części dotyczącej M. K. orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k., a o opłacie na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

W odniesieniu do uniewinnienia oskarżonego K. W.:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania oskarżonego K. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

Nie powielając rozważań poczynionych przy analizie czynów zarzucanych oskarżonemu M. K. przypomnieć należy jedynie, że w sprawie niewątpliwym jest, iż w dniu 1 października 2011 r. D. W. już od godzin południowych przebywał w B. (wcześniej przebywał między innymi w W.) gdzie około godziny 21.50 na ulicy (...) w rejonie sklepu (...) wziął udział w pobiciu J. Ż. oraz uszkodził jego samochód osobowy, za co został skazany wyżej opisanymi prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim w sprawach o sygnaturach akt II K 113/12 oraz II K 65/13.

Bezspornym w sprawie jest, że K. W.:

- a) w dniu 14 lutego 2012 r. w B. składał przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w B. zeznania jako świadek w postępowaniu RSD 713/11 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego,
- b) w dniu 2 lipca 2012 r. w B. składał przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim II Wydziałem Karnym zeznania jako świadek w postępowaniu II K 113/12 dotyczącym pobicia J. Ż. i uszkodzenia jego samochodu osobowego.

Przed każdym z wyżej wymienionych przesłuchań został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. W dniu 14 lutego 2012 r. K. W. odpowiadając na pytanie o której godzinie w niedzielę 2 października 2011 r. wrócił do domu w B. D., zeznał cyt. „(...) wrócił do domu w godzinach między 23 dnia 1 października 2011 r., a godziną 6 dnia 2 października 2011 r.” (dowód – kopia protokołu przesłuchania k. 52 – 53). W dniu 2 lipca 2012 r. przed Sądem K. W. podtrzymał swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego oraz dodał, że jest pewien tego, iż jego syn D. był w dniu 1 października 2011 r. w W. (dowód – odpis protokołu rozprawy k. 7v – 8).

W tym miejscu podnieść należy, że w toku postępowania RSD 713/11, a także sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim pod sygnaturą II K 113/12 nie kwestionowany był fakt, że D. W. w dniu 30 września 2011 r., a także przez pewną część dnia 1 października 2011 r. przebywał w W.. Potwierdza to zresztą uzyskany w toku postępowania II K 113/12 wykaz połączeń (k. 61 – 65). Kwestią sporną – wynikającą z prezentowanej przez D. W. w tamtych postępowaniach linii obrony, pozostawało tylko to, czy mężczyzna ten przebywał w B. około godziny 21.50 kiedy to na ulicy (...) w rejonie sklepu (...) miał dopuścić się pobicia J. Ż. oraz uszkodzenia jego samochodu. Jednak i ta okoliczność została ponad wszelką wątpliwość ustalona (por. wcześniejsze rozważania).

Mając powyższe na uwadze oraz pamiętając treść zeznań złożonych przez K. W., które stały się podstawą do postawienia mu aktualnych zarzutów, jako ewidentny jawi się wniosek, że oskarżony w żadnym momencie nie zeznał fałszywie.

W toku postępowania RSD 713/11, zeznając w dniu 14 lutego 2012 r., podawał jedynie kiedy i o której godzinie D. W. wrócił do domu w B., a nie kiedy i o której godzinie wrócił do B.. Wynika to wprost z kopii protokołu jego przesłuchania (k. 52 – 53). Skoro więc D. W. pobicia J. Ż. oraz uszkodzenia jego samochodu osobowego miał się dopuścić około godziny 21.50 w dniu 1 października 2011 r., do swego domu mógł więc wrócić między godziną 23.00 1 października 2011 r., a godziną 6 dnia 2 października 2011 r., jak zeznał K. W..

Powyższe przekonuje również tym, że składając w dniu 2 lipca 2012 r. zeznania przed Sądem, tj. podtrzymując swoje zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, K. W. również nie zeznał fałszywie. Nie było także fałszywym zeznaniem oskarżonego stwierdzenie, że był pewien, iż w dniu 1 października 2011 r. jego syn D. W. był w W. gdyż było to zgodne z prawdą, co wykazano wyżej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego K. W. są wiarygodne. Pokrywają się one wprost z treścią jego wcześniejszych zeznań, które jak rozważono wyżej, nie były nieprawdziwe.

Nie znajdując więc jakichkolwiek podstaw do przyjęcia by zeznania składane przez K. W. w toku postępowania dotyczącego pobicia J. Ż. oraz uszkodzenia jego samochodu osobowego, były nieprawdziej, jedynym słusznym rozstrzygnięciem było uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

O kosztach procesu w części związanej w uniewinnieniem orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Sędzia: